

Arrest

nr. 320 120 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Moldavië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 juni 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hem.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaart Moldavië te hebben verlaten nadat hij meermaals fysiek geweld moest ondergaan vanwege de schulden die hij zou gemaakt hebben door een lening te hebben aangegaan om een voertuig te kopen. Dit voertuig, de voornaamste bron van zijn inkomsten, zou per totaal vernield zijn door een accident dat verzoeker in dronken toestand zou hebben meegemaakt. Een van de mensen die hij vreest zou bij de politie werken. Daarnaast lijdt verzoeker aan HIV, tuberculose en hepatitis C. Hij verwijst in dit kader naar de slechte levensomstandigheden in Moldavië op medisch en economisch vlak en stelt als Roma benadeeld te zijn.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch brengt hij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.2. Vooreerst stelt verzoeker in zijn verzoekschrift een kwetsbaar profiel te hebben omwille van zijn Roma afkomst. Hij citeert uit en verwijst naar verschillende rapporten over de discriminatie van de Roma minderheid in Moldavië.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Moldavië zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (COI Focus. Moldavië, algemene situatie van 22 februari 2024). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere ethnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

Verzoeker klaagt aan dat Roma's in Moldavië gediscrimineerd worden op alle vlakken van het maatschappelijk leven maar laat na om concrete, op zijn persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar Moldavië omwille van zijn Roma afkomst zal worden gevisieerd of vervolgd. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Moldavië voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma (COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024). Op grond van de beschikbare landeninformatie kan geenszins afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen.

Voorts merkt de Raad in dat verband op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker brengt derhalve geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd door zijn Roma afkomst, of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Door enkel te citeren uit verschillende verslagen over de algemene situatie van Roma minderheden in Moldavië, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

2.3. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing op goede gronden dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht omwille van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hieromtrent luidt de bestreden beslissing als volgt: “Op 29 augustus 2019 zou u door dronken te rijden de wagen vernield hebben waarvoor u geld had geleend bij ene Igor en Sergei. De wagen zelf was tegelijkertijd uw bron van inkomsten waardoor u het geleende geld niet langer kon terugbetalen. Als een gevolg daarvan zou u sinds september 2019 wekelijks fysiek geweld moeten ondergaan van Igor (CGVS, p. 6 – 8). Eerst en vooral is het onduidelijk of u op het moment van het beweerde ongeval wel in Moldavië was, aangezien uit uw administratief dossier blijkt dat u eerder verklaarde in 2018 asiel te hebben aangevraagd in Duitsland en pas in december 2022 van daaruit werd teruggestuurd naar Moldavië (DVZ, Persoonsgegevens punt 32 – 36). Op het CGVS beweert u eerder te zijn teruggekeerd in 2019 na een ruzie met uw vrouw. Als dit klopt, bent u sinds het ongeval in uw geboortedorp blijven wonen ondanks wekelijks, ernstige problemen (CGVS, p. 6 - 9). Welk van de scenario's het ook zij; of u begaf zich niet in Moldavië op het moment van het ongeval waardoor de gebeurtenis de facto ongeloofwaardig is, of u heeft nog jaren in Moldavië gewoond ondanks wekelijks geweld, beide gevallen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift op geen enkele manier duidelijkheid te scheppen over voormelde tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker doet zelfs geen pogingen hiertoe. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden omtrent kernaspecten van verzoekers vluchtrelaas kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging.

Tot slot merkt de commissaris-generaal nog terecht op dat de door verzoeker geschetste problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen nexus vertonen met één van de criteria bepaald in

het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

2.4. Los van de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen werd in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker nooit heeft geprobeerd om eender welke manier zijn situatie aan te klagen in Moldavië. Voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet heeft gedaan. Noch voor de beweerde discriminatie wegens zijn etnische afkomst, noch voor de beweerde problemen met zijn schuldeiser heeft verzoeker geprobeerd om een klacht in te dienen bij de politie waardoor hij niet kan aantonen dat de Moldavische autoriteiten niet bereid en/of niet in staat zouden zijn om hem bescherming te bieden. Een vrees voor vervolging omwille van de beweerde problemen kan bijgevolg niet worden aangenomen. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn, wat hier niet het geval is.

Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoeker toont op generlei wijze aan dat het hem in Moldavië in geval van eventuele problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker heeft geenszins alle redelijkerwijze van hem te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de Moldavische autoriteiten benut, laat staan uitgeput.

2.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift zijn medische problemen aanhaalt en stelt dat hij hierdoor een kwetsbaar profiel heeft verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waarin op de goede gronden als volgt werd geoordeeld: "Wat betreft uw medische asielmotieven zijn er geen indicaties waaruit opgemaakt kan worden dat de Moldavische autoriteiten u bewust medische zorg zouden hebben ontegd, ook niet omdat u Roma bent. U zegt zelf dat u onderzocht werd, in het ziekenhuis behandeld werd en medicatie kreeg. Helaas bleek na uw tijd in Duitsland dat de medicatie die voorhanden is in Moldavië niet geschikt is voor u, u zegt zelf 'ze wouden mij helpen, maar de medicatie hielp niet'. De medicatie die u daarentegen nodig heeft, is niet beschikbaar in Moldavië, evenmin beschikt u over de nodige financiële middelen om hier toegang tot te krijgen (CGVS, p. 4 – 6). Hiermee reikt u geen enkel objectief element aan waaruit de intentie blijkt van de Moldavische autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te onteggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen".

Er wordt niet ontkend dat verzoeker te kampen heeft met medische problemen. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Zoals hoger geciteerd toont verzoeker niet aan dat hem in Moldavië medische zorgen werden ontegd onder andere omwille van zijn etnische afkomst. In zoverre aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Moldavië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat deze medische problemen in zijn hoofde vervolging zou uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft verzoekers betoog in Moldavië gediscrimineerd te zijn op de arbeidsmarkt omwille van zijn Roma-afkomst dient verwezen te worden naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij aangaf heel zijn leven in Moldavië gewerkt te hebben, ook het laatste jaar voor zijn vertrek uit het land (NPO, p. 3). Hoewel verzoeker verklaarde dat hem werk en (financiële) steun ontegd te zijn vanwege zijn etniciteit kan hij deze uitspraken echter op geen enkele manier hard maken. Het betreft derhalve niets meer dan een blote bewering die hij niet in het minst met enig concreet en objectief begin van bewijs weet te staven.

2.7. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn gezin in Moldavië in erbarmelijke omstandigheden in een zelfgemaakte woning verblijft, hoe betreurenswaardig ook, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Moldavië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Moldavië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Moldavië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Russisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota met het verzendbewijs neer die ze gisteren via J-box aan de Raad stelt opgestuurd te hebben. Ze geeft toelichting en stelt dat nu ook haar partner en kind in België zijn toegekomen en inmiddels ook een VIB hebben ingediend, met een gepland verhoor bij het CGVS op 28 nov. '24. Ook haar partner werd lastig gevallen door dezelfde personen die haar bedreigden.

Ze wijst op haar profiel als Roma, ex-drugverslaafde (waarvoor ze hier therapie heeft gevolgd/volgt), zaken waarvoor ze niet de nodige zorgen kan krijgen in haar herkomstland met alle catastrofale gevolgen vandien. Ze werkt hier en krijgt een behandeling. De kamervoorzitter wijst VzP erop dat bepaalde elementen reeds eerder dan gisteren hadden kunnen opgestuurd worden gezien deze van eerder dateren."

5. Verzoeker brengt, met voormelde argumentatie ter zitting en de daags voor de zitting bij aanvullende nota van 27 november 2024 aangebrachte stukken, geen dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 september 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet toe te lichten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeker hieraan geheel voorbij en blijft hij desbetreffend geheel in gebreke. Verzoeker gaat immers niet in het minst concreet in op de inhoud van de beschikking en onderneemt geen poging of enige moeite om er middels concrete en valabele kritiek een ander licht op te werpen. De erin gedane vaststellingen blijven dan ook, daar zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

De argumentatie van verzoeker ter zitting waarbij hij op zijn profiel als Roma wijst en van ex-drugsverslaafde waarvoor hij beweert niet de nodige zorgen te kunnen krijgen in zijn herkomstland Moldavië, betreft niets meer dan een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen en argumenten en een loutere ontkenning van hetgeen hierover reeds concreet werd vastgesteld en omstandig en duidelijk gemotiveerd in de beschikking.

Een dergelijke loutere herhaling en ontkenning van de gronden van de beschikking, zonder echter concreet op die gronden in te gaan laat staan een poging te ondernemen om deze te verklaren of weerleggen, is vanzelfsprekend niet van aard om aan die eerder gedane vaststellingen afbreuk te doen. De Raad verwijst naar de gronden in de beschikking, in punt 2.2. en volgende omtrent verzoekers profiel als Roma en de algemene en verzoekers persoonlijke situatie van Roma in Moldavië en de beschikbare beschermingsmogelijkheden voor Roma alsook verzoekers totale nalaten om deze te benutten laat staan uit te putten. Bij gebrek aan enige dienstige en ernstige repliek hiertegen, blijven die gronden van de beschikking geheel overeind.

Wat betreft het feit dat verzoekers vrouw C. T. en hun 2 kinderen op 21 september 2024 België eveneens zijn binnengekomen en ook zij hier 2 dagen later een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, zoals blijkt uit de aanvullende nota en hierbij gevoegde stukken, merkt de Raad op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld zoals hier gebeurt.

Bovendien dient wat betreft verzoekers verklaring ter zitting dat ook zijn partner werd lastig gevallen door dezelfde personen die eerder hem in Moldavië bedreigden, erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan verzoekers verklaarde problemen met en vrees voor die personen, die hij geld zou zijn verschuldigd, geen geloof wordt gehecht. Bijgevolg is verzoekers uitleg ter zitting dat ook zijn gezin met die mensen problemen kende eveneens geheel ongeloofwaardig.

Verzoekers relaas, met name de beweerde problemen met schuldeisers die hem geld leenden waarmee hij een voertuig kocht dat zijn voornaamste bron van inkomsten was maar dat hij in dronken toestand *perte totale* reed en hij hierdoor zijn schulden niet meer kan terugbetalen en problemen kent en verder vreest met die schuldeisers, is manifest ongeloofwaardig, zo werd eerder vastgesteld en geoordeeld. De algemene, louter blote bewering ter zitting dat ook zijn echtgenote hierdoor problemen kende in Moldavië, herstelt geenszins de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit niets en toont verzoeker niet aan dat het hem, en zijn gezin, aan nationale bescherming zou ontbreken in Moldavië, een vaststelling die verzoeker op generlei wijze ontkracht of weerlegt.

Tot slot wordt nog aangestipt dat verzoeker geen, laat staan een afdoende en ernstige uitleg geeft waarom hij de informatie en stukken inzake de komst van zijn gezinsleden naar en het door hen indienen van een beschermingsverzoek hier in België, niet eerder kon verstrekken aan de Raad. Dergelijk (laks en laat) handelen vanwege verzoeker valt niet te rijmen met de medewerkingsplicht die op verzoeker rust.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Moldavië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS